nis memoriam celebrat (1). » Hos subinde versiculos ponit:

Transit ad æthera
Virgo puerpera,
Virgula Jesse
Non sine corpore,
Sed sine tempore
Cœpit adesse.

Hoc pariter ævo thesin de Virginis Assumptione scholastica methodo propugnandam aggreditur Nicolaus Liranus qui ex judæo christianus et regulæ Minorum professor evasit: « Utrum Virgo Maria assumpta in anima et corpore. Arguitur quod non. Resurrectionis tempus omnium differtur ad finem mundi, ut simul sit omnium resurrectio, divina ordinatione patet Job 14: *Homo cum dormierit, non resurget, donec atteratur cœlum*. Ergo Maria nondum surrexit, et per consequens non est assumpta cum corpore — Respondetur — In opposito est fides universalis Ecclesiæ. Ad argumentum dicitur, quod procedit ubi non est datum privilegium, sicut datum fuit Mariæ (2). » Rationum deinde munimine singularem Deiparentis resurrectionem evincit, et concludit: fuit igitur assumpta cum anima et corpore. « Ad quæstionem respondetur, est secundum Thomam quod pie creditur de beata Virgine et Joanne Evangelista quod eorum resurrectio non est dilata usque ad finem mundi, sequitur quod beata Virgo Maria fuit assumpta cum corpore et anima quod probatur tribus rationibus. Primo ex carne Christi et Virginis unitate: inquit Augustinus: putredo et vermes humanæ conditionis sunt opprobrium, a quo opprobrio cum Jesus alienus sit, maxime Maria excipitur, quoniam Jesus de ea carnem assumpsisse probatur. Secunda ratio desumitur ex corporis non inventione. Virgo Maria sepulta fuit in uno sepulcro in valle Josaphat, in quo corpus ejus non invenitur. Igitur assumptum est cum anima. Tertia ratio sumitur ex reliquiarum veneratione: reliquiæ aliorum sanctorum venerantur in terris, sed non reliquiæ corporis beatæ Mariæ, quod esset, si essent. Igitur fuit assumpta cum anima et corpore. »

7. Magnum, sæculo XV volvente, pietatis nomen et doctrinæ laudem sibi comparavit S. Antoninus florentinorum archiepiscopus, e dominicana familia. Suam hac de re mentem aperuit: « De Virgine gloriosa, pie creditur ab omni ecclesia et doctoribus in corpore et anima glorificata in cælis (3). » Quam vero doctrinam sanctissimus antistes iterum iterumque (4) confirmat: quo plane colligitur quid ipse quid sacrata sibi consentiens Ecclesiæ, SS. Patrum atque DD. tenuerit antiquitas.

Per id ferme temporis inclaruit S. Bernardinus senensis ex Ordine S. Francisci, Deiparentis cultor eximius. In duabus homiliis rem nostram solide conficit et adstruit septem argumentis, e quibus ita proponitur sextum. « Sexto propter æquitatem,

(1) Vitæ et acta SS. per an. circ., cap. XCVIII.
(2) Postillæ majores, seu Enar. in Epist. et Evang. totius an.

(3) 4 Part. Serm., tit. 15.
(4) Op. Octav., et in 1 p. Chron., tit. VI, c. III, §§ 1-3, et Chron. tit. XIII, cc. II, IV, et XLV, § 5.

ut enim Ambrosius ait: Christus Dominus noster utrumque sexum sanare advenit. Proinde virum suscepit, natum tamen ex muliere. Perfecta autem curatio atque perfecta liberatio in resurrectione manifestatur. Ergo resurrectio in utroque sexu manifestari debuit in testimonium perfectæ curationis. Sicut igitur quantum ad virilem sexum manifestata est, et in Christo apparuit, ita et in fœmina debuit apparere. In nulla autem fœmina manifestari congruentius potuit vel debuit atque decuit quam in dulcissima matre Christi, quæ in vita libera extitit ab omni corruptione. Et hoc est quod propheta in persona Domini, ait: *Thronus ejus sicut sol in conspectu meo, et sicut luna perfecta in æternum, et testis in cælo fidelis* (1). Thronus siquidem filii mater illius est, quæ in conspectu ejus sicut sol fulgens est quantum ad gloriam animæ, et sicut luna perfecta in æternum quantum ad gloriam corporis sine defectu, proinde gloriæ resurrectionis fidelis est testis (2). » — Nomen atque sententiam cum laudato Senensi Bernardinus de Bustis communicat: « In ipsa Virgine, » ait, « est omnis perfectio et beatitudo perfecta, ut de ipsa canit Ecclesia; cum igitur omnis pars est imperfecta, ut ait philosophus (3), si anima beatæ Virginis nedum habet suam perfectionem et essendi modum, cum autem angeli in essendo perfectionem habeant, minus esset perfecta beata Virgo quam angeli, quod est inconveniens (4). »

(1) Psalm. LXXXVIII, 38.
(2) Serm. XII, art. III, cap. I.
(3) V. Metaphys. et tom. III Phys.

Tam clara res est, ut nulla prorsus indigeat explanatione.

8. Nunc gradum facimus ad sæculum XVI, in quo visa est miseranda illa dogmatum catholicorum, rerumque omnium theologicarum sus deque conversio, quæ Luthero, Calvino, Zwinglio cæterorumque novatorum debacchante caterva sæc. XVI facta est, atque innumera prope sectarum soboles inde prognata. Inter orthodoxos hujus ævi scriptores primum laudandus nobis est divus Thomas a Villanova, ex augustinianensi familia ad valentinam ecclesiam regendam assumptus. Rem nostram sic ipse declarat et propemodum illustrat: « Non enim decet ut putrescat in sepulcro corpus, quod non maculatum est vitio, aut redigatur in pulverem caro quæ nescivit peccati labem (5). » Et alibi: « Triplicem itaque hodie festivitatem colimus, transitum scilicet Virginis, quo migravit a vita, resurrectionem ejus, qua immortali gloria vestita est, et gloriosam ejus assumptionem, qua corpore et anima felix convolavit (6). » Consideratione digna res est, quod dum Valentiæ Thomas a Villanova parthenicas celebrabat laudes, eodem ferme tempore Mediolani div. Carolus Borromæus adæquatum B. V. Mariæ triumphum triplici festivitate uno eodemque ore proclamaverit.

Huc referendus pariter est eruditus et elegans Melchior Canus episcopus canariensis, qui tridentinæ Synodi facundus orator interfuit, quique novum in inclytam Gusmani sobolem

(4) Serm. de Assumpt., pag. 6.
(5) Serm. II de Assumpt.
(6) Serm. IV.

opere suo *de locis theologicis* decus ingessit. In eamdem iste sententiam concessit: « Beatam Virginem, » ait, « non esse in cælum cum corpore assumptam, licet fidei minime adversum sit, sed quia communi Ecclesiæ consensioni repugnet, petulanti temeritate diceretur (1). » — Cui plane concinit Ambrosius Catharinus, sodalis insignis dominicanus, qui corpoream Virginis Assumptionem usque adeo tuitus est, ut, veritatis lineam aliquantulum transgressus, oppositam sententiam censuerit hæreticam (2).

Nec prætereundus est Petrus Canisius Soc. Jesu, cui nuperrimo Sanctissimi Patris Pii IX decreto cælestium honores constituti sunt. Hic veterum PP. auctoritates, in quibus tamen genuinæ ab apocryphis apprime secernendæ sunt, prouti sub præcedentis capitis initio commonere non omisimus, longa serie pro Virginis Assumptione collegit. Hisce porro verbis Ecclesiæ mentem aperit: « Ecclesia pie persuasa inter alia multa et mirifica privilegia Deiparæ concessa, hoc quoque non minimum esse ducit, quod illa post mortem in carne resuscitata et beata immortalitate vestita, corporis quoque felicitatem perceperit, ut jam una cum anima simul cælesti regno triumphet (3). » Et ibidem rursus: « Secus qui sentiunt et loquuntur, licet in errorem sacris litteris adversantem non impingunt, tamen non sapiunt ad sobrietatem, optimis et clarissimis Patribus contradicunt, a communi bonorum credulitate atque confessione, quæ jam vim legis obtinet, non sine periculo sese subducunt; neque solum eximio dignissimæ Virginis honori derogant, sed etiam vere divinum illud miraculum quod in corporali matris Domini resurrectione et assumptione refulget, ac mirifice angelos ac pios recreat, majorem in modum enervant, extenuantque. » Et ita porro.

Qui medium vero locum obtinet inter sæc. 16 et sæc. 17, est utique S. Franciscus Salesius, vere dulciloquus doctor, qui ann. 1622 ab hac luce ad inextinguibilem lucem migravit. Nostram ipse veritatem ita fuse prosequitur: « Ut primum sanctissima illa anima purissimum suum reliquit corpus, hoc fuit ad sepulcrum terramque delatum, non secus ac illud Filii sui; quum plane congrueret, Matrem suo Filio majorem non habere prærogativam. Ast, quemadmodum Ipse resurrexit a mortuis tertia die; sic Illa resurrexit tribus post suam mortem diebus: hoc tamen discrimine, ut noster Dominus propria sua potentia et auctoritate, et nostra Domina sui sacri Filii omnipotenti virtute resurrexerit, qui animam benedictam suæ sanctæ Matris ad ejus corpus redire præcepit; quum nullatenus rationabile sit, subjacere corruptioni sanctissimum corpus illud, ex quo suam carnem suscepit noster Dominus, et in quo novem mensibus requievit. Et si arca fœderis in qua tabulæ legis servabantur, non erat obnoxia corruptioni, utpote lignis imputribilibus compacta; quam magis erat conveniens, arcam hanc novam in qua requieverat Dominus et Auctor

(1) De Loc. Theolog., lib. XII, tom. 10.
(2) Lib. 4 contra De Vio Thomam Cajetanum; et in op. de Concept. (3) Lib. V de Deip. Virg.

legis, cujus illa vetus typum gerebat, quavis corruptione carere! Probe David sanctissimæ Deiparentis Assumptionem evincit in illis suorum psalmorum verbis: *Surge, Domine, in requiem tuam, tu et arca sanctificationis tuæ.* Ps. 131. Hæc priora verba citra omnem errandi formidinem intelliguntur de resurrectione N. D., qui prouti Deus ex sese propria virtute resurrexit; at illa quæ sequuntur: *Tu et arca sanctificationis tuæ*, debent intelligi de suæ sanctissimæ Matris resurrectione, quæ illa est Dei viventis arca in qua novem mensibus requievit, etc. (1). » Hucusque novus ille doctor, mirifico cælestive dulcore perfusus.

9. Inchoante sæculo 17° præfulsit P. F. Justinus Miechoviensis, polonus, ex Ordine Prædicatorum. Ipse totus est, ut singularem hanc almæ Dei parenti prærogativam adjudicet: « Stella polaris,» inquit, «immobilitatem habet in situ, cum cæteræ stellæ moveantur. B. Virgo Maria consummatam habet gloriam, proinde quietem in corpore et anima: cum cæteri sancti corporum suorum resurrectionem expectantes, nondum plene quieti sint (2). » Et alibi passim, gravioribus undequaque rationum momentis collectis, eamdem ille veritatem docet (3), qui in cit. op. ob singulare Virginis influxum *doctorem* vocari posse testatur.

Hæc eadem veritas magna cæterorum theologorum phalange munitur, qui eo se se totos converterunt, ut qua voce qua scripto Marianum privilegium magnis laudibus efferrent. Ac primum urgemus Estium ex Hollandia maximopere a sapientissimo Ecclesiæ principe Benedicto XIV collaudatum. Ipse, futura corporum resurrectione diserte comprobata, hæc dicere faterique non dubitat: « Porro sciendum est huic generali doctrinæ nihil obstare, quominus aliqui speciali Dei privilegio ad beatam immortalitatem jam resurrexerint, qui proinde ut non amplius morituri, ita nec cum cæteris mortuis in fine sæculi resurrecturi sint, sed corporibus suis gloriosi dudum recepti in judicio comparituri (4). » Mox de Virginis resurrectione loquutus, ait: « Deinde de beata Deipara Virgine pie creditur quod quamvis mortua fuisse non dubitatur, postea tamen resuscitata ad vitam sempiternam corpore fuerit assumpta in cælum. » Et alibi animi sui sensum aperiens, hæc habet: « Sententiam ajentium beatissimam Virginem redivivo corpore in cælum assumptam fuisse, communi totius Ecclesiæ consensu, et fidelium praxi acceptam, ad eam certitudinem evectam esse existimant insignes doctrina et pietate theologi, ut contrarium sentientes temeritate condemnare non dubitent (5). »

Nec satis: sub meis namque manibus virorum illustrium auctoritates pleno quasi alveo fluunt. Hinc nostram sententiam roborat Franciscus Suarezius, magnus ille Jesuitarum

(1) Serm. XXX qui est pro Virg. Assumptione secundus, 2 part.
(2) In libro super Litanias Lauretanas, discursu XCI, n. 11.
(3) Discursu CCXXX, discursu CCCXLVIII, discursu CCCXLIX.
(4) In 4 Sent. Comment., lib. IV, § 8.
(5) In nota *A*.

theologus, ac rutilans Ecclesiæ catholicæ splendor: « Sententiam assumptionis Virginis in corpore et anima in cælum non esse de fide (dicimus); quia neque est ab Ecclesia definita, non est testimonium Scripturæ aut sufficiens traditio, quæ infallibilem faciat fidem, tamen summæ temeritatis reus crederetur qui tam piam religiosamque sententiam hodie impugnaret (1). » Et alibi rursus: « Addendum est ultimo beatam Virginem paulo post mortem ad gloriosam et immortalem vitam corporis et animæ resurrexisse, atque in cælum gloriosam ascendisse. Ita sentit universa Ecclesia, et hic ejus consensus ex antiquorum Patrum traditione manavit (2). » Et paulo infra, exposita Catharini sententia autumantis, corpoream Virginis Assumptionem esse fide tenendam, ait: « Sed revera non est, quia neque est ab Ecclesia definita, nec testimonium Scripturæ, aut sufficiens traditio, quæ infallibilem faciat fidem. Est igitur jam tam recepta hæc sententia, ut a nullo pio et catholico possit in dubium revocari, aut sine temeritate negari, atque adeo videtur habere eum gradum certitudinis, quem habet alia veritas supra tractata de sanctificatione Virginis in utero matris (3). » Exinde patet, ex mente Suarezii Conceptionem et Assumptionem Deiparæ pari certitudinis gradu parique rutilo fulgore procedere. Unde merito alibi fatetur: « De corpore ejus, Virginis nempe, constat ex historiis omnibus statim post mortem fuisse in sepulcro repositum (4). » Et inferius: « In illo ergo sepulcro integrum atque prorsus incorruptum usque ad gloriosam ejus resurrectionem perduravit, ut omnes citati Patres docent, et per se manifestum est, considerata dignitate, puritate et innocentia Virginis beatissimæ. »

Accedit Suarezio sodalis Theophilus Raynaudus ex ipsa clara Soc. Jesu, qui Baronii verba premens, nimirum, *propensiorem esse Ecclesiam ad eam sententiam, quæ statuit B. Mariam in cælum corpore et anima assumptam*, fatetur: « Tanta autem sit propensio, ut non censeam a morigero Ecclesiæ filio aliud dici posse. » Rem vero dein urget et inquit: « Illatas cælo Deiparæ reliquias terra relictas frustra quisque quæret, si de corporis partibus sit sermo, cum surrexerit perfectum et integrum. » Id pariter ex universali fidelium persuasione colligit, inquiens: « Idem habet certa fidelium persuasio, cui obsistere ingenti non vacat temeritate (5). »

Contra Joannem Launojum et Claudium Jolyum corpoream Virginis Assumptionem temere despicientes Joannes Gaudinus hoc ævo strenue dimicavit. Ut inimicorum audaciam frangeret, opus exaravit inscriptum: *Assumptio Mariæ Virginis vindicata.* Heic inter cætera hæc habet: « An enim fidelis quispiam negare audet, quia Virgo Deipara exaltata sit supra choros angelorum ad cælestia regna?

(1) Pars III, quæst. 37, artic. 4, disputat. XXI, sect. 2.

(2) Tertia pars div. Thom., Dist. XXI, sect. II, art. XIV, p. 212, *B*.

(3) Contr. Cajet. lib. IV; et in opusc. de Conc.

(4) Tertia pars div. Thom., q. XXXVII, art. IV, disp. XXI, sect. 2.

(5) Diptyt. Marianis art. 11, Pun. 11, n. 1.

quia sanctificata fuerit in utero materno? quia per totum vitæ tempus immunis extiterit ab omni etiam peccato veniali? Nemo certe hæc in dubium revocaverit, quia quamvis in Scriptura, nec tradito Dei verbo contineantur, universali tamen Ecclesiæ consensu sic fulciuntur, ut temerarium sit et erroneum illis reluctari, si non hæreticum. » Huc juverit admonere, laudatum scriptorem de traditionis instrumentis minus accurate fuisse loquutum: etenim *in verbo Dei tradito*, non secus ac *in universali Ecclesiæ consensu*, veritas nostræ theseos alte reperitur insculpta.

Hoc ipso sæculo e nostratibus ob doctrinam biblicam inclaruit Augustinus Calmet, qui nostra super re mentem suam aperit: « Assumptio vox, quam Ecclesia adhibuit, ut Virginis decessum denotaret, et juxta plurimorum recentiorum, et quorumdam antiquorum sententiam, ejus post tres dies resurrectionem ac in cælum elevationem significat (1). »

Hoc labente sæculo nostram veritatem adstruit Franciscus Maria Florentinius: « Igitur ne actum hoc agamus, et inutili labore apocryphos a sinceris discernamus, quod Baronius aliique præstiterunt, hanc ex eodem Baronio Tom. I Annalium ad ann. 48 catholicam veritatem suscipimus et devoto animo veneramur, Deiparam diem aliquando supremum obiisse, et ad cælum cum glorioso etiam corpore assumptam transmigrasse; vere proinde Ecclesiam sancteque ejusdem gloriosæ assumptionis festum instituisse. Eoque libentius utramque catholicam veritatem suscipimus, quod Martyrologium nostrum non tam XV kalend. februarii diem depositæ mortalitatis sub nomine depositionis commemorat, quam et gloriosam ejus in empyreum assumptionem exhibeat eadem pariter die XV augusti, qua Ecclesia universa in sanctissimæ Matris triumphum omnium linguis et omnium fidelium plausu conspirat (2). » Posthac in ipso Martyrologii corpore ad XVIII kalend. sept. citatis primum Baronii verbis inquit: « Ex romanæ Ecclesiæ usu recepto constanter asserimus et profitemur ipsam sapientissimam Dei Matrem, una cum sacratissimo illo corpore, quo impartita est Dei cáro, in cælum esse assumptam. » Mox adjicit: « Idque libentius addo, quod videmus a VII saltem sæculo in vetustiore Martyrologio depositionem tamquam naturæ debitum reddi, et assumptionem hac die sine ulla hæsitatione notare. »

Huic quam sequimur doctrinæ plane cohæret Ludovicus Thomassinus qui optime de re catholica meritus est. « Non dubitamus quin Virgo Dei parens corpore quoque in cælo degat, tametsi fides divina hoc minime doceat... Quot enim sunt, quæ, cum minime rata sint et fide divina nixa, ad examen tamen revocare non liceat? Tollenda prorsus esset omnis generis humani societas, si cohiberi oporteret assensionem, quoties non suppetit evidens ratio vel auctoritas, quæ errori non fit obnoxia (3). »

10. Sæc. 17° in finem vergente et sæc. 18° auspicante non minus elo-

(1) Dict. hist. ad voc. *Assumptio*.

(2) De Ass. seu Dorm. Deip. solem., Exercit. v.

(3) De *Dierum festorum celebratione* l. II, c. 20, num. 20.

quentia quam doctrina et eruditione floruit Jacobus Benignus Bossuetius, qui protestantes exagitavit protrivitque tot aureis scriptis, quibus eos aggressus est, præsertim vero nunquam satis commendata *Variationum historia*. Sic meldensis episcopus piam nostram veritatem eo quo pollet intellectus acumine tradit: « Inter christianæ Religionis mysteria grande reperitur mirumque ligamen, et illud Assumptionis habet cum incarnatione Verbi æterni particulare ligamen. Si namque divina Maria quondam Salvatorem Jesum exceperit, est utique justum, Salvatorem B. Virg. Mariam excipere; et quoniam haud graviter tulit in eam descendere, postmodum debebat eam ad se sublimiter evehere, ut suam gloriam ingrederetur. Nullus proinde stupor, si beata Maria tanto cum splendore resurgat, et tanta cum pompa triumphet. Jesus cui hæc Virgo dedit vitam, hanc illi hodie donat ad suam erga ipsum dilectionem rependendam, et quum semper ad Deum pertineat magnificentiorem se promere; ita, quantumvis ipse vitam solummodo mortalem receperit, est plane suæ magnificentiæ gloriosam vitam almæ suæ Parenti pro remuneratione largiri (1). » Nostra quod refert, animadvertimus: cum sæpe meldensis aquila coram regibus et Galliæ principibus sermonem haberet, universalem vetustissimamque totius nationis fidem in hoc augusto Deiparentis privilegio diserte conclamat.

Huic adamussim congruit suus in episcopatu et eloquentia comes, peregregius Massillonius. En sua mens:

(1) Serm. de Assumpt.

« Purum ejus sacratumque corpus, non aliter ac illud sui Filii, corruptionem non videt, virtus Patris liberat eam ex mortuis, patent cæli ut eam recipiant, ad eum prope modum quo aperti sunt pro Christo Jesu triumphante et glorioso; de sepulcro circumamicta splendore resurgit, ut suæ gloriæ thronum capesseret, ad dexteram Filii in ea ipsa carne, quam Ipsi ministraverat, ut omnibus hominibus cælum aperiret, super omnes Principatus et Potestates collocatur. Ipsa est illa arca Israel, inquit sanctus Episcopus Genevæ, quæ, quum paulisper sub tentoriis in deserto morata fuerit, in obscuro videlicet statu, pompa et splendore a vero David in cælestem Jerusalem intromissa denique fuit (2). »

Laudatis adscribendus pariter est Billot gallicanus orator, qui sic in nostram sententiam descendit: « Ecquis hujusce gloriæ poterit excogitare magnificentiam? ipsum sepulcrum, ubi cæterorum evanescit mortalium gloria, fit pro Maria gloriosum: *Erit sepulcrum ejus gloriosum*. Quemadmodum ipsa præservata fuerit ex corruptione peccati, et seipsam Divinitati præstiterat ceu sanctuarium; ita corruptioni sepulcri suum corpus obnoxium non fuisse decebat. Et ideo ut simul morte lumina claudit, suum illico corpus nova perfruitur vita, et suæ animæ consociatum evehitur ad gloriæ thronum qui ei præparatur in cælis. Non amplius igitur Mariam in hac humili mortis regione quæramus; sed spiritaliter eam comitemur in cælis quos ipsa scandit innumeris stipata

(2) Serm. pro Assumpt. Ss. Virginis.

cælicolis (1). » Quocirca Deiparentis Assumptio tam clara veritas est, ut eam denegare cum neologis valde temerarium sit.

Hoc pariter ævo Laurentius Berti augustinianus enituit, qui Natalis sententiam omnino rejiciens, Melchioris Cani opinionem Mariam redivivam asserentis ultro suscipit atque propugnat (2). Cui Billuartius concinit: « Temerarium foret, » inquit, « negare beatam Virginem cum corpore et anima assumptam in cælum (3). » Unde Gusmani Dominici sodalis omnes contrarium sentientes nota temeritatis inurit. Ex eodem inclyto S. Dominici sodalitio cl. Serry veritatem Assumptionis patefacit: « Virginem Dei facti hominis genitricem placida morte terris ereptam in cælos statim assumptam, quis neget aut in dubium vertat, quam ipso transitu suo super angelorum choros ad cælestia regna vocatam catholica profitetur et colit Ecclesia (4)? » Et rursus dein: « Quærere juvat, cujus conditionis et gloriæ fuerit Deiparæ Virginis in cælos assumptio; plena ne, integra, cumulata, corpore simul et animo perfecta; an forte sui altera, quod in divis reliquis accidit, diminuta? Cum enim ea sit justorum omnium sors atque conditio, ut relicto terris corpore, animus tantum, cui nihil luendum superest, addatur cælo; nec plena cumulataque corporis simul et animæ gloria perfruantur, do-

(1) Serm. de Assumpt. Virginis.
(2) Dissert. hist. I sæc. — Disp. V, pp. 67-68, num. 8.
(3) Summ. S. Thom., tit. VIII, art. II.
(4) De corp. Deip. in cæl. assumpt., Exerc. LXVI.
(5) Ad Hebr. XII, 23.

nec generali resurrectione facta, tota, ut loquitur Apostolus, *primitivorum ecclesiæ* (5) jungatur, illud nec insipienter nec otiose quæri potest: num Virgo Deipara, speciali donata privilegio, e mortuis statim excitata, corpore simul et anima in cælum assumpta sit, consummata jam tum felicitate potitura? Qua in re ne tempus vanis proloquiis ludam, ita fidenter pronuncio: Virginem non animo tantum, verum etiam corpore in cælos fuisse assumptam pie ac religiose tenendum est, nec nisi ingenti temeritate negari hodie potest. »

Et Soc. Jesu theologis nihil antiquius cariusve fuit. Unde sic Trombellius qui sæc. 18° volvente claruit: « Quia Ecclesia in eamdem opinionem inclinat, facile etiam persuaderi poterit nobis, ultra temeritatem rejici non posse opinionem eorum, qui Virginis corpus post mortem in cælos fuisse translatum ajunt, pro eadem enim apertissime stare videtur Ecclesia. Atque hæc quidem ipsissima est sententia, quam nostra hac ætate proposuit Benedictus XIV (6). » — Id ipsum asseruit Strotius ex eadem celebri Societate presbyter (7). — Hoc ipso ferme tempore Ludovicus Muratorius qui magnum in Italia nomen sibi peperit, collatis undique liturgicis monimentis corpoream Deiparentis Assumptionem apprime demonstrare nisus est (8). — Omni argumentorum genere ac magno eruditionis apparatu

(6) Vit. Deip. in Dist. 36, q. III.
(7) *L'Assunzione al cielo della Madre di Dio*, ecc., del Sac. Pier-Filippo Strozzi, e ridotto da Francesco Strozzi d. C. d. G.
(8) Dissert. de reb. liturg. cap. II. — Et Liturg. Rom. tom. I.